

сждба на всички избраници и херои на човѣш-
хия духъ го извънредно привлича, и той отдѣля
значително мѣсто за нея въ поезията си. Защо-
то въ тѣхната сждба той вижда своята соб-
ствена.

Очевиденъ е пропагаторскиятъ характеръ
на тѣзи пѣсни: покрай душевното състоя-
ние на героя, въ тѣхъ се теоретизира, обосно-
вава и проповѣдва известна идея. И това из-
глежда доста странно, като се знае, че Славей-
ковъ бѣ най-горещиятъ защитникъ на чистото
изкуство. Мисля, че най-ценното и новото въ
тѣхъ, покрай пейзажитѣ, е философскиятъ имъ
лиризъмъ. Славейковъ е искренъ и увлѣкате-
ленъ, когато представя възвишения благороденъ
стремежъ, преклонението предъ високата идея
и героичния подвигъ. Възвишеното — Шилеров-
скиятъ патосъ — не е чуждъ за неговата епи-
ческа природа.

Тържеството на Фрина е тържество на
„неземний гений на величье земно“ — на бо-
жественото начало. на избраницитѣ . . . надъ
тълпата и дребнавитѣ филистери:

И вече готовъ отсжда да отсжди
съветътъ на мжжетѣ се подигна.
Изстѣпи се тогава Фрина гордо
предъ мрачнитѣ архонти — и за мигъ
отметна своя пурпуренъ хитонъ
и тѣй застана. Въ златолунний блѣскъ
отсѣкоха се мряморни плещи,
и дивенъ станъ, и девствени гърди
въ таинствено вълшебство осияни.
Замая всички погледи прибули.
И сякаше изъ тия форми лѣхна
неземний гений на величье земно,
и съ трепетъ святъ душитѣ той изпълни.